

Ти си чадо
силно, младо,
а фенерът —
той е дѣдо:

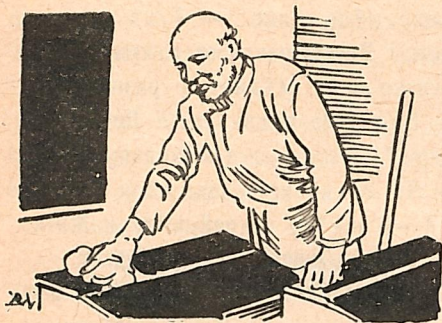
8.

Таткото на Радославъ
се засмѣ, па стана правъ
и отсѣче:

— Стига вече!

Тамъ на село вие всички!
имате дѣди добрички,
трѣбва да ги уважавате,
честь и почитъ да имъ давате,
но да крачимъ и напредъ —
къмъ успѣхи и разцвѣтъ!

Асенъ Босевъ

Азъ съмъ
българче

Априлското утро свѣтна надъ червенитѣ покриви на селскитѣ кжщички и разпука прѣснитѣ цвѣтове на овошкитѣ въ широкитѣ дворове. Слънцето отрано бѣше изкарало по улицитѣ и нивитѣ селянитѣ на този поробенъ македонски край. А децата, на групички, съ безгриженъ смѣхъ и весели провиквания отиваха въ училището гдето най-много се радваха на стария училищенъ слуга дѣдо Димо.

Всички обичаха тоя паметенъ старецъ. Защото имъ разправяше за миналото на тѣхния поробенъ край, за българскитѣ стари юнаци, за геройскитѣ имъ подвизи. Чуждитѣ учители въ училището ги учеха на чуждъ езикъ, наказваха ги често, когато сбъркатъ нѣкоя дума, караха ги да обичатъ другъ народъ и друга държава.

А дѣдо Димо постоянно бѣше около тѣхъ, тайно имъ разказваше за недалечното минало, когато български учители сж учили въ това училище. Тихо имъ пѣше стари хайдушки пѣсни, учеше ги тайно на българско четмо и писмо и въ чиститѣ имъ детски сърдца разпалваше огъня на най-светата любовъ, любовта къмъ родъ и езикъ.

Сладкодуменъ бѣше старецътъ и умѣше да привлича децата, да ги ободрява, а заедно съ тѣхъ и тѣхнитѣ родители.

Тази априлска сутринъ, както винаги, дѣдо Димо избърсваше праха по чиноветѣ въ класната стая на четвърто отдѣление. Весело си тананикаше нѣкаква пѣсенъ и полугласно говорѣше на себе си:

— Ей сега ще дотичатъ палавцитѣ и